

Høstjevndøgn

Fjellet i høstprakten er motvekt. Alltid på nytt må vi oppdage det: Jorden er god — der hvor mennesket ikke har strukket sine hender ut. Her, i det uberørte, kan himmelen ennu ha noe å speile seg i. Vannene blinker krystallklart, skogen og mosen dufter, den hørbare stillhet er ikke bare fravær av ulyd, men en positiv utstråling av fred. Her kan periskopet stikkes opp over den tilsølte vannskorpe, her lever elementene.

Den gamle seterveien deler seg. Velger vi høyre eller venstre? Det spiller ingen rolle, vi kommer i alle fall dit vi vil — til endeløse reinmoseflyer, isprengt røde, brune, gyldne flekker, kranset av lave fjellbjerker som et skimrende hav av grønt, gult og rødt. På toppene det rene, nakne mor Norge, ukamouflert, mot den høye, klare høsthimmel.

I setergrenda er det fullt av folk og biler. Jakten er begynt, men de fleste jager ikke edlere vilt enn sauer. Rundt på knausene står de med kikkert og speider. — Ser vi noen, må vi jage dem ned — den store brune bjellesauen er borte.

Det er så lett å gå, bena legger ut av seg selv i den bløte, fjærende reinmosen. Det er så lett å puste, vi fyller oss helt med den rene luften og føler hvordan alle brikkene faller på plass. Blant hender det. Dort Wo du bist, dort ist das Glück! Dort — det er tusen meter over havet, hvor friske vinder blåser og ingen mennesker maser.

Langt inne på vidda står den, brunsauen, omgitt av måpende, langraggete, hvite beundrere.

— Mr. Livingstone, I suppose? Flokken breker bekreftende og de får noen vennlige dunk i retning dalen. Så rår vi grunnen alene, oppover mot toppen hvor vi ser hele verden. Hele *vår* verden. Kulisseaktig, eventyrblå rager Ronderekkene opp mot himmelen, vi kan rekke ut hånden og rugge på den. Tron ruver majestetisk som Fuji-jama, med alle de mindre majesteter ærbødig knelende rundt seg. Mil etter mil ser vi.

Lengre nede holder trostene ting. De skvetter ut fra vidjebuskene hvor de forhandler om reiseruten. Enkelte flokker er på vingene alt, mot syd, mot syd! Farvel og takk for i år — den som kunne hefte på seg vinger og følge dere på flukten.

BR i Morgenbladet

På ski til himmelen!

SVERRE LAUGLO

Det gikk altfor mange år av mitt liv før jeg oppdaget lykken ved å gå på ski, gjerne i fjellet og gjerne alene. Det siste strider naturligvis mot en gylden fjellvetsregel, men en kan jo si med en kjent samehovding i Åre, etter at han nær hadde satt livet til under en tur i jemtlandsalpene: — «Jag var glad at jag var ensam!»

Jeg har aldri vært i noen slik situasjon og har intet å lære bort, men la meg likevel fortelle om noen lykketimer på ski, i skog og mark, i fjell og på flyer, alene og sammen med andre, som har oppveid både nederlag og skuffelser i lavere lende:

Som barn og ungdom gikk jeg meget på ski, både til skolen og i hjemlig terreng forøvrig. Turene gled naturlig og nødvendig inn i en tilværelse — knyttet til jord og skog, som i seg selv var en sammenhengende rekke av lykketimer. Jeg tenkte bare ikke over det, og slett ikke på fars oppofrelse som skimaker. Selv gikk han lite på ski, så det ble til at vi barna måtte finne våre egne løyper, stadig lengre og lengre borte fra gården, men bortsett fra et par topper på sydsiden av Trondheimsfjorden, fikk fjellet vente på meg enda mange år. Jeg debuterte på en måte søndag 7. april 1940. Sammen med en kamerat tok jeg morgentoget til Støren, hvor vi ga oss i kast med den 56 km lange turløypa over Rensfjellet til Vikvarvet i Selbu, d.v.s. fra Gaula til Nea — for å snakke om to kjente elver. Det ble litt av et ork. Først var umulig, med nysnø,

